

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 10C/466/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514205066
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Martinusová
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2015:1514205066.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V v konaní pred samosudkyňou JUDr. Alenou Martinusovou v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený Advokátskou kanceláriou Korytár s.r.o., so sídlom Trnava, Sladovnícka 13, proti odporcovi: V. N. , nar. XX.XX.XXXX, posledne bytom N. XX, N., zastúpená opatrovníkom W. A., pracovníčkou P. súdu N. V, o zaplatenie 963,90 €, s prísl. takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

D. doručeným súdu dňa XX.XX.XXXX sa navrhovateľ domáhal aby súd zaviazal odporcu k zaplateniu sumy XXX,XX € a úrokov z omeškania vo výške X,XXX % denne zo sumy XXX,XX € od 27.02.2014 do zaplatenia a trov konania, titulom nedoplatku zo Zmluvy o úvere zo dňa 24.05.2010, na základe ktorej navrhovateľ poskytol odporcovi úver v sume 996 €.

Odporca porušil platobnú disciplínu v zmysle úverovej zmluvy, na výzvu k zaplateniu dlhu nereagoval.

Odporca k návrhu nepredniesol písomnú ani ústnu obranu, v mieste posledného trvalého bydliska je neznámy, preto mu súd v zmysle § 29 O.s.p. v konaní ustanovil opatrovníka.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom právneho zástupcu navrhovateľa, listinnými dôkazmi, Zmluvou o úvere zo dňa 24.05.2010, oznámením o zosplatnení úveru zo dňa 27.12.2012, špecifikáciou splátok a úhrad zo zmluvy, úverovými zmluvnými podmienkami navrhovateľa ,ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

Na základe Zmluvy o úvere č. 4005080255 zo dňa 24.05.2010 bol odporcovi ako dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 996 € /schválená výška úveru/, ktorý bol splatný v 48 mesačných splátkach vo výške 42,64 €. Celkom tak mal zaplatiť navrhovateľovi sumu 2 046,72 € (48 x 42,64). Odporca zaplatil celkom sumu 1 071,69 € a žiadne iné splátky viac nezaplatil.

Navrhovateľ listom zo dňa 27.12.2012 vyzval odporcu k splateniu celého úveru a vyzval ho na splatenie dlhu v sume 879,81 € do 15 dní od odoslania výzvy. Túto zásielku mu doručoval poštou dňa 28.12.2012. Doručenie výzvy nepreukázal.

Dlh odporcu si navrhovateľ uplatňuje v sume 963,90 €, a tá pozostáva zo sumy istiny 128,64 € do času zosplatnenia, poplatku za vedenie účtu v sume 11,94 €, úroku z úveru v sume 97,26 € do času zosplatnenia, zosplatennej istiny v sume 533,08 €, ušlého úroku v sume 78,89 €, poistenia 18 €, poplatku za upomienku v sume 12 €, úroku z omeškania v sume 81,22 € odo dňa zosplatnenia a dopočítaného

úroku v sume 2,87 € vypočítaného ku dňu podania návrhu. Splátka úveru predstavuje sumu 42,64 €, pričom v tejto sume je v každej splátke inou sumou vyčísľovaná splátka istiny, je v nej zahrnutá splátka poistného mesačne v sume 3 €, poplatok za vedenie účtu mesačne po 1,99 € a úrok z úveru.

Čo sa týka právnej kvalifikácie uplatneného nároku je zrejmé, že sa jedná o spotrebiteľský úver a právny vzťah medzi účastníkmi konania je potrebné posúdiť v zmysle Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom a platnom ku dňu uzavretia tohto spotrebiteľského úveru. Tento právny predpis v § 2 písm. a/ definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa písm. b / tohto Zákona Zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1, 2 citovaného Zákona je veriteľom fyzická alebo právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Navrhovateľ má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v návrhu na začatie konania nebolo tvrdené, že by bol odporcom poskytnutý úver za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je teda od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou.

Z obsahu zmluvy vyplýva, že medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o úvere (§ 2 písm. a/ zák. o spotrebiteľských úveroch, ďalej len ZSÚ), pretože veriteľ - oprávnený je podnikateľom v danom predmete (podľa výpisu z obchodného registra) a považuje sa teda za dodávateľa a odporca je jednoznačne spotrebiteľom a to v súlade s § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1, 2 ZSÚ, pričom veriteľ dočasne poskytol dlžníkovi peňažné prostriedky vo forme odloženej platby, úveru, pôžičky alebo v inej právnej forme (podľa § 2 písm. a/ ZSÚ).

Zo samotnej zmluvy je zrejmé, že boli už vopred pripravené dodávateľom - veriteľom pre veľký počet spotrebiteľov - dlžníkov a preto povinný dlžník ani nemohol ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania (§ 53 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka). Z tohto dôvodu sa na uvedený právny vzťah použijú ustanovenia o spotrebiteľskom práve a to konkrétne zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách v § 52 až 54, t.j. ide o právne normy spotrebiteľského práva.

Napriek tomu, že zmluva je v záhlaví označená ako „úverová“, teda uzavretá podľa ustanovení § 497 a nasl. a 269 ods. 2/ Obchodného zákonníka a malo by sa jednať o tzv. absolútny obchod podľa § 261 ods. 3 písm. c/ Obchodného zákonníka, ktorý by sa mal podľa klasického chápania spravovať výlučne len Obchodným zákonníkom bez ohľadu na postavenie jej účastníkov, t.j. bez ohľadu či sa jedná o podnikateľa alebo nepodnikateľa, ide tu o spotrebiteľskú zmluvu. Tak ako to bolo už vyššie uvedené, svojou povahou s ohľadom na postavenie účastníkov zmluvy a jej obsah ide jednoznačne o spotrebiteľskú zmluvu a vzťah medzi veriteľom - dodávateľom - podnikateľom a dlžníkom - spotrebiteľom a preto sa na tento vzťah použijú ustanovenia spotrebiteľského práva.

Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadne na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obratom, alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 53 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľnú podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť sa oboznámiť pred podpísaním zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 544 Občianskeho zákonníka - (1) Ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. (2) Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka - Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku z úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Navrhovateľ ako veriteľ a odporca ako dlžník uzatvorili dňa 24.05.2010 úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 996 €, s výškou mesačnej splátky 42,64 €, ročnou úrokovou sadzbou 33,03 %, priemernou hodnotou RPMN 48,66 %.

Podľa Hlavy 4) § 2 Úverových zmluvných podmienok(ďalej UZP) klient ako dlžník sa zaväzuje spoločnosti platiť úroky od doby poskytnutia úveru až do úplného vrátenia poskytnutého úveru s príslušenstvom.

Podľa Hlavy 5 § 6 UZP, zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť nie je viazaná tým, na aký účel klient platbu spoločnosti určí. Spoločnosť je oprávnená započítať platbu klienta na pohľadávku v tomto poradí: na záväzky klienta, ktoré vznikli voči spoločnosti z iného titulu ako úverovej zmluvy, na zmluvné pokuty, na príslušenstvo úveru vrátane sankčného úroku, na vrátenie úveru, na ostatné pohľadávky z ÚZ.

Podľa Hlavy 7 § 6 ÚZP v prípade vzniku akejkoľvek zo skutočností uvedených pod písmenami a, b, c § 3 tejto hlavy, ak je jej dôsledkom vznik povinnosti klienta uhradiť spoločnosti celý poskytnutý úver, je klient povinný uhradiť spoločnosti súčasne s úverom aj zmluvnú pokutu vo výške ušlého úroku, čiže čiastku, na ktorú by spoločnosti vznikol z titulu úveru nárok, ak by bol úver riadne splácaný v dohodnutých splátkach.

Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že k zosplateniu úveru a teda k strate výhody splátok došlo u odporcu odoslaním listu navrhovateľa o zosplatení úveru. List bol doručovaný odporcovi dňa 28.12.2012. Doručenie listu odporcovi navrhovateľ nepreukázal ani v zmysle zmluvných podmienok podľa Hlavy 17 § 6 UZP. Týmto dňom teda odporca stratil výhodu splátok a podľa vyššie citovanej Hlavy 7 § 3 ÚZP bol povinný celý čerpaný úver splatiť do 15 dní počítaných od dňa odoslania listu o predčasnej splatnosti úveru dňa 28.12.2012. Z uvedeného vyplýva, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi nesplatené splátky vo výške podľa špecifikácie navrhovateľa v sume 128,64 € (bez úrokov z úveru) do zosplatenia a v sume 533,08 € (bez úrokov z úveru a poplatkov). Odporca zaplatil poslednú splátku splatnú pred zosplatením úveru dňa 18.07.2012.

Záver o splatnosti úveru dňom 28.12.2012 súd robí aj na základe výkladu § 565 Obč.zák., podľa ktorého ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Z tohto ustanovenia teda vyplýva, že k zosplateniu dlhu nemôže dôjsť predtým ako bude výzva na zosplatenie doručená dlžníkovi (tento záver pri zhodnej právnej úprave vyplýva aj z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21Cdo 456/2006, podľa ktorého „dovolateľ správne v této souvislosti uvádí, že bylo na věřiteli, zda a případně kdy svého oprávnění požadovat zaplacení celé pohledávky (zůstatku úvěru s příslušenstvím) využije, a že splatnost celé pohledávky nemůže nastat dříve, dokud věřitel nepožádá dlužníka o její zaplacení z důvodu prodlení se zaplacením splátky (splátek); pro splatnost celé pohledávky není významné, kdy věřitel mohl dlužníka z důvodu jeho prodlení se splátkami o zaplacení celé pohledávky nejdříve požádat, ale zda a kdy se rozhodl svého oprávnění využít a zda, popřípadě kdy ho tedy o zaplacení celé pohledávky skutečně požádal, neboť by jinak měl vůči dlužníkovi nadále nárok jen na sjednané splátky“. Navrhovateľ teda správne stanovil deň zosplatenia úveru.

Účastníci úverovej zmluvy, teda navrhovateľ a odporca, si v Hlave 7 § 3 ÚZP dohodli, že v prípade ak sa klient oneskoril so zaplatením aspoň 2 splátok alebo sa oneskoril so zaplatením 1 splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace je povinný splatiť celý čerpaný úver na požiadanie spoločnosti. Čerpaným úverom bola suma 996 €, ako to vyplýva z bodu 34 úverovej zmluvy, a teda pri predčasnom zosplatnení úveru je klient (v danom prípade odporca) povinný splatiť iba istinu, nie však aj úrok z tejto istiny, pretože forma splatenia úrokov bola v úverovej zmluve pre prípad predčasnej splatnosti úveru pretavená do formy zmluvnej pokuty, tak ako to vyplýva z Hlavy 7 § 6 ÚZP. Treba tiež dodať, že experimentovanie pre dosiahnutie cieľa, ktorý vyplýva aj priamo zo zákona sa nevypláca ako to bude uvedené nižšie (Podľa § 506 Obchodného zákonníka - ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Dôsledkom odstúpenia veriteľa od zmluvy o úvere, je tak oprávnenie veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky / dlžnú sumu/ vyplýva priamo zo zmluvy o úvere. Aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Rovnaký cieľ / vrátenie úveru spolu s úrokmi/ možno dosiahnuť aj dohodou o predčasnom zosplatnení úveru, pričom tento spôsob sa od predchádzajúceho líši tým, že na rozdiel od odstúpenia od zmluvy, pri dohode o zosplatnení a jej aplikácii zmluva o úvere ostáva v platnosti. Ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka je však dispozitívne a účastníci svoju vôľu ohľadom vysporiadania predčasne zosplatneného úveru vyjadrili v zmluve tak, že dlžník je povinný vrátiť iba čerpaný úver a nie aj úroky z neho.).

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Za plnenie právom nedovolené sa teda považuje v právnej praxi aj teórii také plnenie, ktoré vychádza z právneho úkonu (napríklad zmluvy), ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Navrhovateľ si uplatnil nárok na zmluvnú pokutu vo forme ušlého úroku vyčísleného v sume 78,89 €, na ktorý by mal navrhovateľ nárok v prípade riadneho splácania splátok úveru Hlava 7 § 6 ÚZP.

Zmluvná pokuta, ako prostriedok na zabezpečenie splnenia záväzku, musí byť dojednaná písomne, a to pod sankciou neplatnosti. Navrhovateľ nepreukázal, že zmluvná pokuta, uplatňovaná v návrhu bola dojednaná písomne. Jej výška bola uvedená len v úverových zmluvných podmienkach, ktoré síce, podľa úverovej zmluvy, sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, avšak nespĺňajú náležitosti písomnej formy právneho úkonu v zmysle § 40 Občianskeho zákonníka, preto je uvedené dojednanie neplatné. Navyše, dojednanie zmluvnej pokuty v úverových zmluvných podmienkach je aj v rozpore s dobrými mravmi. Všeobecné zmluvné podmienky majú obsahovať dojednania vysvetľujúcej a technickej povahy. Je v rozpore s dobrými mravmi, aby ustanovenie o zmluvnej pokute, ktoré postihuje spotrebiteľa sankciou, ktorá je pre neho nevýhodná, bolo zahrnuté len vo všeobecných obchodných podmienkach, spísaných drobným písmom, kde uvedená sankcia môže pozornosť spotrebiteľa uniknúť.

Je v rozpore s dobrými mravmi, aby dodávateľ vo všeobecných obchodných podmienkach formuloval dojednania, ktoré majú závažný dopad na práva spotrebiteľa, najmä v jeho majetkovej sfére, ktorým nepochybne ustanovenie o zmluvnej pokute je. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že ustanovenie o zmluvnej pokute nebolo medzi odporcom a navrhovateľom platne dojednané.

Zároveň však súd potrebuje poukázať na to, že zmluvná pokuta je dojednaná neplatne, teda ani v prípade ak by navrhovateľ požadoval zaplatenie zmluvnej pokuty, táto by mu súdom priznaná nebola. Pri tomto závere súd vychádza z toho, že v zmysle 544 ods. 1 Obč. zákonníka zmluvná pokuta musí byť dojednaná nepodmienené (NS ČR sp. zn. 23Cdo/2575/2010 - zmluvnú pokutu, ktorú je nutné viazať v zmysle § 544 OZ vždy na prípad porušenia zmluvnej povinnosti, je nutné dojednať vždy ako nepodmienenú. Nemožno vznik povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu viazať kumulatívne ako na porušenie zmluvnej povinnosti, tak na následné odstúpenie od zmluvy. Z uvedeného je teda zrejmé, že zaplatenie zmluvnej pokuty musí byť dohodnuté pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti a bez potreby splnenia ďalších podmienok.

Z Hlavy 7 § 6 ÚZP však vyplýva, že zmluvná pokuta bola dojednaná podmienená, teda zákonom neprípustným spôsobom, pretože bola viazaná na zosplatnenie úveru, ktoré však nenastávalo priamo porušením zmluvnej povinnosti ale bolo viazané na požiadanie spoločnosti(Hlava 7 § 3UZP).

Z Hlavy 7 § 6 ÚZP totiž vyplýva, že zmluvná pokuta nebola dojednaná pre prípad oneskorenia sa s platením aspoň 2 splátok alebo s oneskorením s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (Hlava 7 § 3 písm. a/) ale bola dojednaná pre prípad porušenia tejto povinnosti iba vtedy, ak jej dôsledkom bola povinnosť predčasného splatenia úveru, ktorá však bola podmienená ako už bolo uvedené žiadosťou spoločnosti (spoločnosť k zosplateniu pristúpiť nemusela), teda podmienená bola aj samotná zmluvná pokuta.

Súd preto návrh čo do uplatňovanej sumy 78,89 € ako zmluvnej pokuty resp. ušlého úroku ako to vysvetlil navrhovateľ, zamietol.

Zákonom č. 102/2014 Z. z. ako bod 11 Čl. VIII bol do zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zavedený nový § 5b v tomto znení:

Orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premičania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

S pokazom na vyššie citované ust. §5b sa zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorý bol zmluvou stanovený pri štvorročnej splatnosti úveru vo výške 33,03 % ročne. Z internetovej stránky NBS mal súd za preukázané úrokové miery podobného úveru v bankách, pričom zistil, že pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od jedného do piatich rokov v máji 2010 činil úrok 10,62 % ročne. Preto dohodnutý úrok medzi účastníkmi vyhodnotil súd s odkazom na aplikáciu § 39 Obč. zák. ako priečiaci sa dobrým mravom a tak za absolútne neplatný. Úrok z úveru ako odplata za úver v rozsahu 33,03 % ročne zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a niet na iné ako úžerné označenie takýchto úrokov. (porov. rozhodnutie NS SR 5Cdo 26/2011). Hmotnoprávny základ pre takýto záver dáva citované ust. § 39 OZ.

Odporcovi bola poskytnutá suma 996 €, zaplatil 1 071,69 €. V prípade, že by riadne splácal úver zaplatil by navrhovateľovi sumu 2 046,72 €. V zmysle čl. 40 úverovej zmluvy celkové náklady odporcu ako spotrebiteľa za poskytnutý úver mali byť sume 906,72 €. Súd konštatuje že s poukazom na neprimerané a teda neplatné roky z úveru, odporca nie je navrhovateľovi nič dlžný.

Súd zdôrazňuje, že navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal, že by ho zaujímala bonita a stav núdze odporcu, ako aj to, či dokáže odporca plniť svoj záväzok z úverového vzťahu. Z rozhodovacej činnosti tunajšieho súdu je zrejmé, že odporca mal u navrhovateľa viacero úverov, ktoré nesplácal riadne. V konaní na tunajšom súde na základe návrhu navrhovateľa súd prejednával nesplatený úver u navrhovateľa v sume 1 585,94 € na základe Zmluvy o úvere zo dňa 06.10.2009 (10C 142/2014), potom nesplatený úver v sume 995 € na základe Zmluvy o úvere zo dňa 11.01.2011 (10C 306/2014). Túto skutočnosť možno považovať aj za určitú ľahkomyselnosť navrhovateľa ako veriteľa, ktorý musí niesť dôsledky toho, že nebanlivo overoval bonitu odporcu, výšku jeho celkových nákladov a celkové schopnosti splácať úver. Ani vyššia miera rizika pri poskytovaní úveru zo strany nebankových subjektov neodôvodňuje akceptáciu dohodnutého úroku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, odporcovi ako úspešnému účastníkovi trovy konania nevznikli, preto u ich súd nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, v dvoch vyhotoveniach, na tunajšom súde.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach /§ 42 ods. 3/ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd I. stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,
- musí byť z neho zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované,
- musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie je nevyhnutné odôvodniť dôvodmi uvedenými v ust. § 205 ods. 2 OSP.

Odvolanie podlieha poplatkovej povinnosti v rovnakej výške ako sa platí súdny poplatok za návrh a to pod následkom zastavenia konania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.